

for kan det aldeles ikke nytte at ville tvinge nogen Mand til at være Fredsmægler, og jeg troer saaledes, at denne Bestemmelse burde forandres, saa at det ligesom hidtil maa staae Enhver frit for, om han vil være Fredsmægler eller ikke, om han søler saa megen baade Duellighed hos sig og tillige har saa megen Kendskab til Folk og saa megen Deeltagelse i deres Vee og Vel, at han vil gjøre denne Opoffrelse, og naar denne Bestemmelse blev udeladt, saa vilde jo § 3 vinde ind til meget færre Vinder. Hvad § 4 angaaer, da mener jeg, at det paa ingen Maade saaledes maatte overlades til Amtsrådets Vilkaarlighed at sjerne en Fredsmægler, naar det ikke længer finder det passende at betroë ham Forretningerne; jeg mener, at noget Saadant alene burde stee efter Indstilling af Sogneforstanderskabet.

Jesperen: Jeg skal for det Første ikke opholde mig ved de personlige Bemærkninger, som den ærede Ordsfører igaar behagede at underholde Thinget med, da det forekommer mig, at det hverken vedrører Thinget og endnu mindre Forligelsesvæsenet. Det kan maaskee, efter hans Opfattelse af Sagen, have været meget rigtigt at fremsætte disse Bemærkninger, derom skal jeg ikke indlade mig i nogen Discussion med ham. At de imidlertid i hvert Fald ikke ere fredsmæglende, det troer jeg man vil være enig om.

Jeg skal derefter gaae over til selve Paragrapherne, og hvad § 1 angaaer, hvor der siges, at Amtsrådet bestemmer Stedet, hvor Commissionen afholdes, da forekommer det mig, at der burde tilføies, efter først at have indhentet vedkommende Forligelsescommissairens Betænkning angaaende Stedet, da jeg troer, at man saameget som muligt maa tage Hensyn til disse Mænds Bekvemmelighed, ligesom jeg ogsaa troer, at de have den største locale Kundskab til Districtet. Hvad § 2 angaaer, da troer jeg ogsaa, at det kunde være berettiget, om denne Forslagsret blev betragtet som en tvungen, og at det Sogneforstanderskab, som ikke inden den bestemte Tidsfrist Udlob havde indsendt Indstillingelysten, taber for den Gang sin Ind-

stillingsret. Det kunde tænkes, at et enkelt Forstanderskab enten kunde indstille en Enkelt eller flet Ingen, eller ogsaa indstille en Ube-rettiget, og da Amtsrådet i Reglen ikke samles mere end 4 Gange om Aaret, saa vilde Districtet saaledes savne en Fredsmægler i $\frac{1}{4}$ Aar. Jeg skulde ogsaa, i Overensstemmelse, med hvad der igaar blev yttret af den ærede Justitsminister, ønske, at der tilføies, at Dommere og Sagførere ere udelukkede fra Valg. Vel kunde der tænkes adskillige Grunde, der talte for at tage dem, naar Districtet vilde have dem, og jeg misfender ikke, at Dommere og Sagførere i mange Tilfælde langt bedre end almindelige Commissaire vilde være istand til at mægle Forlig, da de bedre end andre Forligsmæglere kunne forudsæe Sagens sandsynlige Udfald, naar den kom til Rettergang, ligesom de ogsaa kunde affatte Forligene i en bedre Form. Jeg troer ogsaa, at der fra Dommerens Side kunde være særlig Grund til at mægle Forlig, idet han derved slap for at affige Dom. Jeg troer, at Erfaringen har stadfæstet, at i mange Tilfælde ere Sager, som af Forligelsescommissairene ere henviste til Rettergang, senere blevne forligede, baade ved Dommerens og Procuratorers Assistance, men desuagtet er jeg ikke blind for de overveiende Grunde, der tale imod at vælge Mænd af disse to Embedsstillinger til Forligscommissaire.

Hvad angaaer det af mig i Forening med et andet Medlem af Udvalget stillede Vædringsforslag, skal jeg næst at bemærke, at den ærede Justitsminister jo Intet har havt mod samme at erindre, endvidere kun bemærke, at det kunde jo meget godt tænkes, at der i et vist District er Partianskuelsen, politiske eller religiøse, som i den Grad have gjort sig gjeldende, at de beherske Befolkningen — man har jo Exempler paa et saadant Herredømme udøvet af Mormonerne og de sidste Dages Hellige o. fl. a. — som kunde foranledige, at alle Sogneforstanderskaber kunde foreslaae de samme 2 Mænd af deres Parti. Men i saa Fald var Amtsrådet jo ikke frit i sit Valg, idet det kun havde at stadfæste de, som vare indstillede, og bære Ansvaret derfor, og siger man, at naar Districterne ville det, saa maa det ogsaa anses